

Beste mensen, hier in de Alle-Dag-Kerk, maar ook u en jij die later meeluistert of meeleeft,

Dat is altijd toch maar mooi meegenomen, zo'n extra *vrije dag*: Hemelvaartsdag! Veel mensen nemen zo'n dag te baat om, wat wel genoemd wordt, dan '*leuke dingen*' te doen: wandelen, fietsen, of in de tuin werken. Of ze gaan bij iemand op bezoek dan wel iets bezichtigen.

Waar allemaal niks mis mee is, hoewel het wèl dingen zijn die niets met het feest van **Hemelvaart** te maken hebben.

Nu is het zo dat vandaag de dag nog maar bar weinig mensen enig besef hebben waaròm Hemelvaartsdag een kerkelijke *féést*dag is.

Vaak is het enige dat – wat dit betreft – nog is blijven hangen de gedachte dat (*want dat staat toch in de Bijbel?*) Jezus naar de hemel *verdwijnt*.

Wat voor ons gevoel betekent dat Hij dan dus heel ver weg is, sterker nog: dat Hij buiten ons gewone menselijke bereik gekomen is. Wat welbeschouwd dan toch niet echt iets om te *vieren* is.

Want had het er, even ná Zijn opstanding immers niet op geleken dat Zijn aanwezigheid op aarde nog wel een tijdje zou duren?

Aangezien Hij maar liefst *veertig* dagen lang telkens weer in het midden van zijn leerlingen verschéenen was? Om met hen over het Koninkrijk van God te spreken?

Dit moet voor de leerlingen een héérlijke tijd zijn geweest: een tijd waarin zij zich *opnieuw* in Jezus' zichtbare èn tastbare *nabijheid* konden koesteren. Wat nà die veertig dagen dus *voorbij* was: op het moment dat Jezus.... in de hemel opgenomen werd....

Op dat moment waarop een wolk het gezicht op Hem ontnàm... de vanzelfsprekendheid van het contact met Hem wèg was en er daarom een léégte tussen hen was ontstaan....

Mèt dit alles bleek er een drastisch *einde* te zijn gekomen aan de *verwachting* van de leerlingen ten aanzien van die *grote finale* van Gods plan: dat *Koninkrijk van God*, in al zijn volheid: die *nieuwe hemel* en die *nieuwe aarde*.

Het lijkt me dan ook niet zo vreemd dat we horen

dat Jezus' volgelingen, op het moment dat Hij naar de hemel opgenomen wordt, daar naar blijven kijken!

Wat, zo horen we, voor de engel aanleiding is om tegen hen te zeggen: '*Wat blijven jullie nu toch naar boven staren?*'

Doen de leerlingen dit om een antwoord te kunnen vinden op de vraag wat de hemel eigenlijk is? Starend naar de lucht vinden ook wij daar de zon, de maan en de sterren.

Die, zegt de Bijbel, door God aan de aarde gegeven zijn om de mensen daarop met hun licht en leiding tot **hulp** te zijn.

Met dàt doel was ook Jezus naar de aarde gekomen, ook Hij wilde de mensen op aarde dienen, ook Hij wilde de mensen tot hulp zijn: *door middel van zijn lichtende, verlichtende en leidinggevende woorden en daden*.

Ja, en dan is het zo dat – met Zijn hémelvaart – dááaraan inderdaad een einde is gekomen.

Wat echter niet betekent dat wat Hij hier op aarde gezegd en gedaan heeft, daardoor verlóren gaat, integendeel: *dat alles wordt na Zijn hemelvaart in de hemel bewaard....*

Bewaard met – zou je kunnen zeggen – het etiket '*goddelijk*' erop. Dat alles is nu voortaan **bij God**, sterker nog: het is **vàn God**. Daarom zit, zegt de kerk, Jezus na Zijn hemelvaart aan de rechterhand van God.

Jezus als de grote bron van inspiratie voor ons leven, voor ons doen en laten.

Vanwege zijn lichtende, verlichtende èn leidinggevende woorden en daden.

Waar heel de wérelde van moet weten en alleen al daarom moeten de leerlingen – alsook wij vandaag – *niet* naar de hemel blijven staren.

Maar deze dag dus *vieren*, want juist **omdat God in de hemel woont**, breekt er – telkens weer – iets vàn die hemel, **iets van die sfeer** rond en van God *door onze aardse wereld heen*.

Want we moeten nooit vergeten: om de **aarde** is het God indertijd allemaal begonnen. **Om Zijn aarde als een hof van vrede**. Amen.